

dere. Udvalget (med Undtagelse af Jessen) har efter en Del Forhandling samlet sig om det stillede Ændringsforslag. I Lovforslagets Affattelse af Paragraffen var *Uddeling* og *Fordeling* af stærke Drikke heller ikke forbudt i Værksteder og paa Arbejdspladser, ligesom det jo stod enhver frit for at medbringe stærke Drikke til sit private Forbrug.

Nr. 30 til § 29 er stillet af Flertallet og gaar ud paa at udvide den lovbestemte Lukketid til 5 Timer, saaledes at der skal holdes lukket fra Kl. 12 Nat til 5 Morgen. De Erfaringer, som man under Krigstiden har indhøstet, taler ubetinget for en tidligere Lukketid som et virksomt Middel til Ædruelighedens Fremme.

Nr. 31 til § 29 er af rent formel Natur, idet der sættes Kommunalbestyrelsen i Stedet for Sogneraadet. Vedkommende Stykke i Paragraffen gælder nemlig ogsaa Købstæderne.

Nr. 33 til § 34 er stillet af Udvalget og fastslaar den Bestemmelse, at kun offentlige Myndigheder og private Korporationer kan forlange Oplysning hos Politiet om, hvad der er foretaget i Anledning af Anmeldelsen. Der har indenfor Udvalget været en Del Betænkelighed ved, at enhver privat Person kunde stille den samme Fordring.

Nr. 34 til § 36 har til Hensigt at forhindre, at en Vært skal blive ramt alt for haardt ved, at nogen af Betjeningen uden hans Vidende har vist sig beruset paa offentlige Steder, som ikke har med Forretningen at gøre.

Nr. 36 til § 42 gaar ud paa at rette en Inkonsekvens i Lovforslaget, idet Stykket, som er betegnet med „2“, ikke stemmer med den Indstilling fra Ædruelighedskommissionen, som Ministeren har fulgt.

Nr. 37 til § 43 er til Dels en Følge af det foregaaende Ændringsforslag, og det indeholder tillige en Bestemmelse om, at de, som er meddelt Tilsagn om Erstatning i Tilfælde af Ikke-Fornyelse, faar denne fastsat af samme Kommission, som skal fastsætte Erstatningen ved Ekspropriation.

Et *Mindretal* (Abrahamsen, Jessen og P. Koch) kunde have ønsket, at en Revision af Beværterloven i højere Grad, end det foreliggende Lovforslag gør det, var sket ud fra det Synspunkt, at Loven betragtes som en ren *Næringslov*, der indeholder Forskrifter for en vis Art af Næringsdrift, som efter Karakteren af de Varer, Næringsen beskæftiger sig med, og de Forhold, under hvilke den drives, skønnes at burde holdes udenfor den almindelige Næringslovgivning, medens derimod egentlige *Ædruelighedsforanstaltninger*, der behandler alle Forhold vedrørende Ædruelighedstilstanden i Landet udelukkende ud fra det Synspunkt: „Hvorledes ædrueliggøres vort Folk bedst?“, burde behandles i en særlig Lov.

Det forekommer Mindretallet, at Lovforslaget paa en uheldig Maade sammenblander disse to Synspunkter.

Ved at aabne Adgang til en Række Foranstaltninger, hvis Iværksættelse vil føles som en utaalelig Tvang af et Flertal af Befolkningen, vil Lovforslaget være egnet til at skabe Animositet imod et egentligt og effektivt Ædruelighedsarbejde, der tog Sigte paa at hindre Forsyndelser mod Ædruelighedskravet, et Arbejde paa at trænge Misbrug af alkoholholdige Drikke tilbage ved i Almindelighed at udbrede sund Oplysning om Alkoholspørgsmaalet og søge Befolkningens Selvagtelse og Selvfølelse højnet.

Mindretallet skal i øvrigt ikke her komme ind paa en nærmere Udvikling af disse Synspunkter, men har blot ønsket at pege paa det formaalstjenlige i en saadan Deling mellem en egentlig Beværterlov som en *Næringslov* og en til denne knyttet *Ædruelighedslov*, i hvilken alle Bestemmelser om Foranstaltninger til Forbedring af Ædruelighedsforholdene kunde samles.

Mindretallet er enigt med Lovforslaget i, at Salg og Udskænkning af alkoholholdige Drikke i Almindelighed kun bør kunne udøves paa Grundlag af opnaaet Bevilling, idet fri Adgang til at drive disse Erhverv kan befrygtes at føre til Opret-